ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 271 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

—

Μήπως νομίζετε ὅτι προσέχομεν εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις τῆς πρώτης εὐκαιρίας—ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Νομοσχεδίου τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν—καὶ τὰς πολιτικὰς συζητήσεις τῆς δευτέρας εὐκαιρίας—ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον;—Εἰς τί σᾶς ἐφώτισαν αἱ ἀγορεύσεις, ὄχι τοῦ Ζηνοπούλου ἢ τοῦ Ῥηγοπούλου, ὄχι τοῦ Τσιβανοπούλου ἢ τοῦ Χατσοπούλου, ἀλλ' αὐταὶ τοῦ Τρικούπη, τοῦ Κουμουνδούρου καὶ τοῦ Κοντοσταύλου; Δὲν ἔφεραν ἴσου ἀριθμοῦ καὶ ἰσχύος ἐπιχειρήματα καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ—ἣν ἐφήρμοσε—καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ—ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμόσῃ; Δὲν εἶπον ἐξ ἴσου ἀληθείας καὶ οἱ δύο; Τί ἀληθέστερον ἐκείνου ὅπερ εἶπεν ὁ Κουμουνδοῦρος, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἤθελε τὸν πόλεμον; Ἐνθυμηθῆτε ὅτι τοῦ πολεμικοῦ ἐν Ἀθήναις κόμματος προίστατο ὁ Στούπης καὶ ὁ Φρεαρίτης! Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς μας, τοὺς μὴ γνωρίζοντας τοὺς νέους αὐτοὺς ἁρματωλοὺς, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι πίπτοντας τυχὸν ἐν τῇ μάχῃ περίφημα ἠδύναντο ν' ἀντικαταστήσουν δύο μοδίστραι τῆς *Ὁδοῦ Ἑρμοῦ*. Ἀλλὰ καὶ τί ἀληθέστερον ἐκείνου ὅπερ εἶπεν ὁ Τρικούπης ὅτι ἡ Τουρκία ἔχουσα ἀπόφασιν τῆς Εὐρώπης ἐναντίον αὐτῆς, τὴν ἔστρεψεν ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἐνῷ ἡ Ἑλλὰς εἰς ἀντίθετον ἀκριβῶς εὑρισκομένη θέσιν ἀντήλλαξεν αὐτὴν μὲ τὴν θέσιν τῆς Τουρκίας; Ἀλήθεια ἀπ' ἐδῶ, ἀλήθεια ἀπ' ἐκεῖ· ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἀλήθεια ἔγκειται ἐκεῖ, ὅτι τὰ ζητήματα ἐν Ἑλλάδι χάνονται οὐχὶ ὑπὸ τῶν πρωθυπουργῶν καὶ τῶν πολιτευομένων, ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποίαν ὠθεῖ εἰς ὄλεθρον ἡ λεγομένη συνταγματικὴ Βασιλεία, ἡ ὑπεύθυνος καὶ ἡ ἀνεύθυνος, ἡ ἐνεργοῦσα καὶ μὴ ἐνεργοῦσα, ἡ συντελοῦσα καὶ καταστρέφουσα, ἡ πολιτευομένη καὶ διασκεδάζουσα, ἡ ῥίπτουσα καὶ ἀνορθοῦσα τὰ ὑπουργεῖα, ἡ διαλύουσα τὰς Βουλὰς καὶ προκαλοῦσα ὅλην τὴν πολιτικὴν ἀνωμαλίαν.

Συνταγματικὴν Βασιλείαν ἐννοοῦμεν τὸ ἐπίσημον τῆς Ἑλλάδος πολίτευμα.

* * *

Κύριε Τρικούπη, ἐνθυμηθῆτε τὸ πρόγραμμά σας! Περιορίσατε τὴν Βασιλείαν, διότι ὑμᾶς μὲν προσωπικῶς λόγος τιμῆς σᾶς ὑποχρεοῖ εἰς τοῦτο, τὸ δὲ Ἔθνος ἀπηύδησε νὰ καταδολιεύεται καὶ καταστρατηγῆται ἀπ' αὐτὰς τὰς συνταγματικὰς ἀντινομίας καὶ ἀντιλογίας, τὰς χορηγούσας δύναμιν καὶ ἀδυναμίαν εἰς τὴν Βασιλείαν, ἥτις ἐν μέσῳ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων ῥευμάτων φερομένη κλυδωνίζει ὅλον τὸ ἐθνικὸν πλήρωμα, μένον ἄνευ ἔρματος καὶ πυξίδος καὶ πηδαλίου, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ῥευμάτων, εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ πελάγους.

Τί ἠθέλαμεν ἡμεῖς οἱ δημοκρατικοί;

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνηλικιότητα ἀκόμη τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπερ ἄγριον ἀναβλαστῆσαν ἐκ τῆς αἱματηρᾶς τοῦ **21.** σπορᾶς δὲν κατώρθωσαν οἱ κυβερνῆται του νὰ τὸ προστατεύσουν ὅπως μὴ λάβῃ ἀντὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, τὰς σκολιὰς τοῦ ψεύδους, τῆς ἐπιπολαιότητος, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς μὴ ἀναπτύξεως, ἠθέλομεν μίαν κραταιὰν Βασιλείαν ἥτις νὰ ἀναλάβῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ τόπου. Ἠθέλαμεν νὰ θυσιάσωμεν τὴν πολιτικὴν ἀκολασίαν εἰς τὴν πολιτικὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ ψευδόνειρα τῶν ἐλευθεριῶν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ τόπου.

Ἀλλὰ θυσία τοιαύτη ἀπαιτεῖ ἔκτακτον ἐμπιστοσύνην καὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Γεωργίου ἀναντιῤῥήτως δὲν κατεσκευάσθη—ἕως τώρα τουλάχιστον—ἵνα προκαλέσῃ τὴν παροχὴν τοιαύτης ἐμπιστοσύνης. Ἡ εἰκοσαετία, ἥτις παρῆλθεν ἀνωφελῶς, ματαίως, σχεδὸν καταστρεπτικῶς, ἀπέδειξεν ὅτι ἀντὶ ἡ Βασιλεία νὰ κηδεμονεύῃ τὸν λαὸν, ὑπάρχει ἀνάγκη ὁ λαὸς νὰ κηδεμονεύσῃ τὴν Βασιλείαν.

Τὴν φοβούμεθα. Τὴν ὑποπτευόμεθα. Εὐχαριστεῖται νὰ βασιλεύῃ τοῦ κενοῦ· διότι κενὸν εἶναι ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ ἔποψιν συντάξεως Κράτους. Ποία βάσις ὑφίσταται; Τί δὲν εἶναι ψευδὲς καὶ κατ' ἐπίφασιν; Τί δὲν εἶναι καθαρὰ

παρωδία ἐκείνου ὅπερ θέλει νὰ εἶναι ; Τί δὲν εἶναι καθαρὰ εἰρωνία ἐκείνου τοῦ ὁποίου θέλει νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν ἱερότητα ἢ τὴν σοβαρότητα; Εἴμεθα κράτος προσωπιδοφόρων. Τί δὲ δύναται νὰ εἶναι Βασιλεὺς προσωπιδοφόρων ; Πόσαι κυβερνήσεις ἤλλαξαν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ; Ποία σχετικῶς καλλιτέρα ἐπροστατεύθη ὑπὸ τῆς Βασιλείας ; Ἡ ποία σχετικῶς φαυλοτέρα δὲν ἐπροστατεύθη ὑπὸ τῆς Βασιλείας ;

Ἔπρεπεν ὁ Κουμουνδοῦρος, ὅπως ἐσυνείθισε νὰ διοικῇ, νὰ εἶναι ἀνεκτὸς ὡς πρωθυπουργὸς ; Ἔπρεπεν ὁ Παπαμιχαλόπουλος νὰ εἶναι δεκτὸς ὡς ὑπουργός ; Ἐὰν ἡ Βασιλεία ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὰ τὰ παρατράγωδα.

Λοιπόν.

Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰ θελήσῃ ταῦτα πάντα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Οἱ τύποι ὅλοι νὰ διατηρηθοῦν. Οὐχὶ ἐπὶ προσκεφαλαίου μόνον νὰ παρουσιάζῃ ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Κράτους τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν νεογέννητον πρίγκιπα, διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἃς προσέφερεν εἰς τὸ Κράτος γεννηθεὶς προώρως, ἀλλὰ καὶ γονυκλιτὴς ἀκόμα. Κράνη νὰ φέρωσιν οἱ ὑπασπισταὶ καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ περικεφαλαίαν καὶ δόρυ καὶ ἀσπίδα. Τοὺς θέλομεν ἀληθεῖς Μακεδόνας. Ταραματατὰμ, ὅσον θέλετε. Ἡαράκαις, ἐπιδειξεις, κανονιοβολισμοὺς, ἐθιμοταξίαν, κανονισμοὺς *τοαλέτας*. Πρίγκηπας, παραπρίγκηπας καὶ ἀνθυποπρίγκιπας. Πρωτοβουστιαρίους καὶ Ἀκροβουστιαρίους ἀκόμα Ἐπιχορηγήσεις, προικοδοτήσεις, δωρεάς. Ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ φόρου τοῦ χαρτοσήμου καὶ τοῦ τελωνισμοῦ τοῦ ἐλαίου. Καῦσιν ἀνθράκων τοῦ δημοσίου. Γενικὴν τελωνιακὴν ἀσυδοσίαν. Ἀγήματα, ἀνάκτορα, ἐπαύλεις, ἰδιοκτησίας. Ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἔνδυσιν μιᾶς πλαγγόνος. Ὅλας τὰς παραχωρήσεις εἰς ἕνα ἀνεύθυνον. Σέβας εἰς τὸ ἀκαταλόγιστον. Θυσίας, ὑποχωρήσεις, ἐνθουσιασμὸν, εὐλάβειαν.

Ἀλλὰ ἕως ἐδῶ. Ἕως ἐδῶ καὶ μόνον.

* * *

Πέραν τούτου θέλομεν τὴν ὑποκατάστασιν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἔθνους εἰς τὴν δύναμιν τῆς Βασιλείας. Εὐκολώτερον εἶναι βεβαίως νὰ ἐμπιστευθῇ τις ἕνα ἢ πολλούς. Ἀλλ' ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ ἐμπιστευθῇ τις πολλοὺς παρὰ ἕνα. Τὸ μονοπώλιον τῆς ἐμπιστοσύνης δέον νὰ πέσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἂς ἱδρυθῇ ἡ λογικὴ τῆς ἐμπιστοσύνης. Τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τῆς δικλύσεως δέον νὰ περιορισθῇ. Οὕτω πως ἀφοπλίζεται ἡ τυφλὴ ἐξουσία καὶ ὁπλίζεται ἡ ἔχουσα ὄμματα ἐθνικὴ κυριαρχία.

Σκεφθῆτε μόνον ἐπὶ τῶν δύο τελευταίων διαλύσεων τῆς Βουλῆς. Ἀμφότεραι ἐδόθησαν εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον ἐναντίον τοῦ Ἔθνους· διότι καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φορὰν ὁ σχηματίσας τὴν Βουλὴν πολιτικὸς εὑρέθη ἄνευ πλειοψηφίας. Τί σημαίνει τοῦτο ; Ὅτι ἡ διάλυσις ἐδόθη ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Ἔθνους. Καὶ τίς ἐζημίωσε τὸ Ἔθνος ; Ἡ Βασιλεία.

Σκεφθῆτε καὶ πρακτικώτερον. Ἐὰν ἡ Βασιλεία ἐσκέπτετο οὐχὶ περὶ ἑαυτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἔθνους, ἀντὶ τριετοῦς Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου θὰ εἴχομεν τριετῆ Κυβέρνησιν Τρικούπη καὶ τὸ ζήτημα τὸ ἑλληνικὸν καὶ ἡ διοίκησις τοῦ Κράτους καὶ τὰ ζητήματα τῆς διοικήσεως θὰ εὕρισκον προσφορωτέραν λύσιν πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.

Εἰς τὴν σχετικὴν ἡμῶν πρόοδον, εἰς τὴν κούρασιν ἀπὸ τῆς φαυλοδιοικήσεως τοῦ κουμουνδουρικοῦ συστήματος, εἰς τὴν στερέωσιν κυβερνήσεως ἰσχυρᾶς, εἰς τὴν εὐνοϊκὴν λύσιν τοῦ ζητήματος. παρεμβαίνει ἡ Βασιλεία, κωλύουσα, παραλύουσα, ὀπισθοδρομοῦσα.

Καὶ πῶς παρεμβαίνει ;

Δικτατορικώτατα, ἀντὶ συνταγματικώτατα.

Ἡ πρώτη διάλυσις διέκοψε συζήτησιν πολιτικὴν ἐν τῇ Βουλῇ, θεωρηθεῖσα ὡς φοβερὰ κατὰ τῆς ἀντιπροσωπείας προσβολὴ καὶ ἀναγκάσασα τὸν συντηρητικώτερον καὶ φιλοβασιλικώτερον ὅλων τῶν βουλευτῶν, τὸν μακαρίτην Ζαΐμην, νὰ ἀπειλῇ κατὰ πρόσωπον τὸν Βασιλέα καὶ νὰ ζητῇ ἐξορίαν εἰς τὸ Ἴτς Καλέ.

Ἡ δευτέρα διάλυσις, ἔλυσε τὸ σπουδαιότερον τῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου ζητημάτων διὰ πέντε καὶ μόνων ὑπογραφῶν : Κουμουνδούρου, Ῥικάκη, Ἀθανασιάδη, Παπαμιχαλοπούλου καὶ Μπούμπουλη.

Τὸ ἔθνος ὅλον εὑρέθη ὑπὸ τῆς Βασιλείας ζυγίζον πρὸς τοὺς πέντε αὐτοὺς ἐνδόξους Ἕλληνας.

Καὶ μὴ νομίσητε ὅτι τὴν λύσιν αὐτὴν ἀνέλαβεν αὐτογνωμόνως ὁ κ. Κουμουνδοῦρος.

Αὐτογνωμόνως τὴν ἀνέλαβεν ὁ Βασιλεὺς, ὑποσχεθεὶς ἀπὸ τότε τῷ Κουμουνδούρῳ τὴν διάλυσιν.

* * *

Δὲν κλειδομανταλόνομεν τὴν μίαν πύλην τῆς ἑλληνικῆς κακοδαιμονίας ; Τί ; Ἐν μέσῳ τῆς εὐμορφιᾶς καὶ τῆς νεότητος ἥτις ἄρχεται ν' ἀνθίζῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν μας, ἔνθα τελεῖται νέα βλάστησις καὶ νέα δημιουργία, ἔνθα προετοιμάζεται ἡ ἀθιγγανὶς Τουρκία νὰ σηκώσῃ ἐκ τῶν μαγικῶν παραδείσων, ὅπου ἐνεκατέστη, τὰς ἀτίμους σκηνάς της, μόνον ἡμεῖς θὰ εἴμεθα τὰ κακεκτικὰ νήπια, τὰ ἰκτεριῶντα μειράκια, τὰ χωρὶς ῥόδα εἰς τὰς παρειὰς, χωρὶς πῦρ εἰς τὰς φλέβας, χωρὶς ἀλήθειαν εἰς τὰ χείλη, χωρὶς ἔρωτα δόξης ἐν τῇ καρδίᾳ ;

Ποῖον εἶναι τὸ ὡραῖόν μας ; Ἀρά γε ὁ στρατός μας μὲ τοὺς ἀπαιδεύτους ἀξιωματικούς του ; Ἀρά γε ἡ χωροφυλακή μας μὲ τοὺς ἀτίμους Ζουλοῦ της ; Ἀρά γε οἱ δικασταί μας μὲ τὰ δεμένα μάτια καὶ τὰ ἀνοιχτά των χέρια ; Ἀρά γε οἱ ἀτελείωτοι δρόμοι μας καὶ αἱ ἀνυπόστατοι γέφυραί μας; Ἀρά γε ἡ φτώχια τῶν χωρικῶν καὶ ἡ ἀχρηστία τοῦ κράτους ; Ἀρά γε ἡ περιφορὰ τῶν Βλάχων, οἵτινες θέλουν ὅλοι τουφέκισμα, μὲ τὰ αἰγοποίμνιά των τὰ ἐμποδίζοντα πᾶσαν χλόην καὶ πᾶσαν βλάστησιν καὶ πᾶν δάσος ; Ἀρά γε ὁ μαρασμὸς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ μας ; Ἀρά γε τὰ πολλά μας δάνεια ; Ἀρά γε τὸ χρηματιστήριόν μας μὲ ἀξίας ἀντιπροσωπευούσας τὸ κενόν; Ἀρά γε ἡ στοιχειώδης ἐξαγωγή μας; Ἀρά γε διότι ἡμεῖς μὲν οὐδὲν ἐκ τῆς βιομηχανίας δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, τὰ δὲ ξένα μὲ βαρεῖς μόνον δασμοὺς προμηθευόμεθα ; Ἀρά γε τῶν δήμων τὰ αἴσχη ; Ἀρά γε τῆς Ἀττικῆς ἡ ἀτμοσφαιρικὴ διαφθορά ;

Καὶ ἀπὸ ὅλων αὐτῶν νὰ ἔχῃς τὴν Βασιλείαν νὰ σοῦ διαλύῃ Βουλὰς διὰ νὰ ἐνθαῤῥύνηται ὁ Κουμουνδοῦρος νὰ μὴν ἀλλάζῃ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν πολιτικήν τοῦ δοῦναι καὶ τοῦ λαβεῖν !

Ζητοῦμεν νέον ἑλληνικὸν κόσμον καὶ ἀρχόμεθα σκουπίζοντες τὰ προσκόμματα ἀφ' ὑψηλά.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄργανον τῆς ἐθνικῆς ἐκδικήσεως εἶναι ὁ Τρικούπης. Πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὅτι εἰς χεῖρας

του συγκρατεῖ τὸ Ἔθνος καὶ μὲ τὴν δύναμιν αὐτὴν νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ ἀνιδρύσῃ, νὰ ἐξοντώσῃ καὶ νὰ προσελκύσῃ, νὰ καταρρίψῃ καὶ νὰ ἀνακαινίσῃ, νὰ ἐκμηδενίσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

Δὲν πρέπει νὰ ἐπιζήσῃ τὸ Ἔθνος νέαν ἀτιμίαν, ἵνα ἐρωτηθῇ διά τινος νέας διαλύσεως ἂν θέλῃ νὰ κυβερνηθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν Κουμουνδοῦρον ἢ τὸν Δηλιγιάννην.

Κατὰ τοιούτων κινδύνων ἔχει ἀνάγκην ὀχυρωμάτων.

* * *

Δὲν προσέχομεν εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις, οὐδὲ τίς νικᾷ ἐν αὐταῖς, οὐδὲ τίς ἡττᾶται, προσέχομεν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀντεπαναστάσεως.

Καλεβάν.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

—

Δὲν καταλαμβάνομεν τί πῆραν τὰς Ἀθήνας οἱ λεπροὶ τῆς Χίου, τῆς Κρήτης καὶ ἐξ ἄλλων νήσων καὶ ἦλθον καὶ κατεστάλαξαν ἐδῶ. Τὴν πῆραν γιὰ Ἱερουσαλὴμ τοῦ τότε καιροῦ, ὅτε ὑπῆρχε Χριστὸς καὶ ἐθεράπευε δι' ἁπλοῦ ὕδατος τὴν λέπραν, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τοῦ Σιλωὰμ, μὲ ἕνα τάραγμα ποῦ ἔκαμνεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκεῖ μέσα ; Ἐδῶ ὄχι μόνον δὲν ἔχουν τὰ νερά μας τοιαύτην θεραπευτικὴν δύναμιν, ἀλλὰ ἴσως ἔχουν καὶ τὴν ἐναντίαν—τοὐλάχιστον τοῦ Κεφαλαριοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπότιζεν ἐπὶ ἐνιαυτὸν ὁ δήμαρχός μας, καὶ ὅπου ἐπλύνοντο ὅλαι αἱ νόσαι καὶ αἱ μαλακίαι.

Μία μᾶς μένει ὑπόνοια, ὅτι ἡ φήμη τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη τοὺς προσείλκυσεν ἐδῶ· καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς κυρίους Μακρακιστὰς νὰ πείσουν τοὺς χριστιανοὺς αὐτοὺς ὅτι μπορεῖ νὰ ἠύραν τὸ τρισύνθετον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ φάρμακον τῆς λέπρας.

—

Δὲν ζεύρω ἐπὶ τίνος ἀστυνόμου ἐγένετο ἡ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀλλὰ βεβαίως ἐπὶ Κοσσονάκου ἐγένετο ἐν Ἀθήναις ἡ κάθοδος τῶν Ἐπαιτιδῶν.

—

Εἴδατε πιστοὺς κύνας πῶς ἀκολουθοῦν τοὺς κυρίους των.

Τέτοιο κυνηγητὸ κάμνει ἀπό τινος ἐν τῇ Βουλῇ ὁ Παλαμήδης τοῦ Δεληγιάννη. Ὁμιλεῖ ὁ τελευταῖος μετὰ τοσούτου στόμφου καὶ περὶ τοσούτῳ ὑψηλῶν θεμάτων, ὥστε μόλις κατὰ τὴν ἰδέαν του θὰ ἤρκουν δύο Τρικούπαι καὶ τέσσαρες Κουμουνδοῦροι ὁμοῦ διὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Καὶ ὅμως τσούπ ! . . . τακτικὰ, τακτικώτατα, τοῦ ἀπαντᾷ πάντοτε, μόνον ὁ Παλαμήδης—περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος—ἐκ μέρους, ὡς λέγει, τῆς Γορτυνίας.

Εἰς τὸ ἑξῆς συμβουλεύομεν εἰς τὰ ὀνόματα Φιντὲλ, Ἕκτωρ, Ζολτ, Τουρκό, Φελὶξ, Φλὸξ, καὶ λοιπὰ κοσμητικὰ τῶν κυνῶν νὰ προστεθῇ καὶ τὸ : Παλαμήδης.

Σᾶς εἴμεθα εὐάρεστοι, δεσποινὶς Θωδωρογιαννοῦλα ;

—

Ἱστορικώτατον.

Τί ἀπαίτησιν νομίζετε ἔλαβεν ὁ Βουλευτὴς Τσώκρης ἀπὸ ἕνα τῶν ἐπαρχιωτῶν του ;

— Νὰ τὸν διορίσῃ . . . . ἑνόρκον ! ! !

—

Φαντασθῆτε ποῦ κατήντησεν ἡ περιλάλητος δικαιο-

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

—

(Ἴδε ἀριθ. 270).

Τὴν ἀνατροπὴν τῆς κολυμβήθρας ἐπεκολούθησαν σφοδραὶ φιλονεικεῖαι. Οἱ παππάδες καὶ τὰ γραΐδια ὠδύροντο διὰ τὸ χυθὲν μῦρον, ὁ τυρλὸς ψάλτης ἔκλαιε τὰ καταλαδωθέντα καλὰ ῥοῦχά του, ὁ ἀρχηγὸς ἐβλασφήμει τὴν ὥρα ποῦ ἠθέλησε νὰ γίνῃ κουμπάρος; οἱ γονεῖοι τῆς κοῦλας διὰ τὴν γουρσουζιὰ ποῦ ἐγένετο εἰς τὸ σπίτι των, καὶ τὰ Κουκουβεκονίδια διὰ τὰ μαρτυρικὰ, ἅτινα ἐκινδύνευον νὰ χάσουν ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τῆς βαπτίσεως.

Μετὰ διαρκῆ φιλονικείαν ἐστήθη καὶ πάλιν ἡ κολυμβήθρα καὶ ἐβαπτίσθη ἡ δρακοῦλα, διαμαρτυρομένων τῶν ἱερέων διὰ τὸ διπλοῦν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔλεγον ὅτι ἀντέκειτο εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας.

Τὴν ἑσπέραν ὁ κουμπάρος παρέθηκε δεῖπνον τιμητικὸν εἰς τὸν ἀρχηγὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλειψεν νὰ περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμόν, ὃν τῷ ἐπέδωκε κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Ὁ λογαριασμὸς δὲ οὗτος τῶν ἐξόδων εἶχεν ὡς ἑξῆς.

«Κατάλογος τῶν ὅσα ἔξοδα ἔγιναν εἰς βάρος τοῦ κουμπάρου μου ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ὑπασπιστῶν του.

Πέντε πατεινάρια καὶ ἕνα κοτόπουλο δραμαῖς 30.

Τυρὶ φρέσκο καὶ γιαοῦρτι ξεχωριστὰ μαζὺ μὲ τὰ σαλατικὰ ὁμοίως δραμαῖς 11.

Πλύσιμο γιὰ τὴν ἀνδρομίδα ποῦ λαδόθηκε στὸ χύσιμο τῆς κολυμβήθρας δραμαῖς 5.

Σαπουνι καὶ λάδι, δραμὰς 3.

Κρασὶ, ψωμὶ καὶ καφέδες δρ. 20 καὶ συγκαταβατικῶς, διότι κέρασα καὶ ἐλόγου μου δρ 19 καὶ 70 λεπτά.

Γιὰ κάτι ἄλλα ψιλολογήματα, δὲν τὰ περνῶ στὸ λογαριασμό.

Καὶ ἐπειδήτης ὁ καπετάνιος μὲ τὸ νὰ πηγαίνῃ στὸ πόλεμο, ποῦ ὁ θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ, μπορεῖ μαθὲς σὰν ἄνθρωπος νὰ σκοτωθῇ, ὄξω ἀπὸ ἐλόγου του, καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ, δίκαιο εἶνε ν' ἀφήσῃ τῆς βαφτισημιάς του, ὡς καθὼς βέβαια θὰ ἔκανε ἂν ζήσῃ, μερικὰ βαφτισίδια, παπουτσάκια δηλαδὴς, ρομπίτσα, σκουφοῦλα, σκαρπινάκια καὶ ὅτι ἄλλο προαιρεῖται, καὶ αὐτὰ ὅλα ἐπειδήτης καὶ μπορεῖ νὰ κουστίσουν καὶ παραπάνω, ἀλλ' ἂς βάνωμε δρ. 50 καὶ ἂν χρειαστοῦν καὶ τίποτε ἄλλα λιανὰ, τ' ἀποσώνωμε 'μεῖς, καὶ ἂν τύχῃ καὶ γυρίσῃς μὲ τὸ καλὸ, ὡς καθὼς ἐπιθυμοῦμε, πάλι μᾶς τὰ πληρώνεις.

σύνη τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνηται ἀπὸ πρακτικωτάτους ἀνθρώπους ὡς ἡ κερδοσκοπικωτέρα τῶν θέσεων ἡ τοῦ ἐνόρκου!

—

Ἤριζον περὶ τοῦ Τρικούπη.
Εἰς συμπεραίνει:
— Ἔ, μὰ τότε ὁ τόπος δὲν θ' ἀναμορφωθῇ ἀπ' αὐτόν.
— Ναί, ἀλλὰ θὰ *συμμορφωθῇ* αὐτὸς μὲ τὸν τόπον.

—

Ἂν κρατήσῃ καὶ τὰ τρία ὑπουργεῖα ὁ κ. Τρικούπης, τὸ περίφημον ῥητὸν τοῦ Δαυὶδ Ροντήρη: Tres faciunt collegium! θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν μόνῳ τῷ προσώπῳ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μας.

—

Αὐτὴ ἡ εὐσπλαγχνία πάλιν τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῶν ἱερῶν! ἐν τοῖς γυμνασίοις, οἵτινες παίρνουν μόνον! 150 δραχμὰς, εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ Καμπούρογλου. Παρακαλεῖ τὸν Λομβάρδον νὰ τοὺς ᾖ περισσεύσῃ, ἐνῷ ἡμεῖς παρακαλοῦμεν νὰ τοὺς ταῖς κόψῃ καὶ αὐταῖς ποῦ ἔχουν. Καὶ τί διδάσκουν οἱ γελοῖοι αὐτοί; Κατήχησιν καὶ Ἱερὰν Ἱστορίαν! Εἶναι ἀνάγκη νὰ *διδάσκωνται* αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ! Τί μᾶς μέλει ἂν ἐγέννησε τὸν Ἰακὼβ ἢ ἂν ἐγέννησε τὸν Βοὺζ ἐκ τῆς Ῥαχάβ;

—

Τί ἀφαίρεσις! Ὡμιλούσαμεν εἰς τὸ προχθεσινὸν περὶ τοῦ θώρακος τοῦ κ. Στίλμαν, τοῦ ὁποίου ἐμαντεύσαμεν ἐπιστολὴν ἐκ Ναυπλίου εἰς τὸν *Χρόνον*, παραπονουμένου διὰ τὴν ἀβελτηρίαν τῶν Ἑλλήνων νὰ μὴν ἐπιτρέπουν ἐλευθέραν ἀπαγωγὴν τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τὸν συνεχόμεν μὲ τὸν κ. Σλῆμαν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἕνα ταῦ χωρίζει τοὺς δύο, ἀλλ' ἐν τῷ ζητήματι τῶν ἀρχαιοτήτων εἰς μὲν τὸν Γερμανὸν φιλέλληνα ὀφείλομεν ὁλόκληρον Μουσεῖον τῶν Μυκηναίων ἀρχαιοτήτων, εἰς δὲ τὸν Ἄγγλον φιλέλληνα ἕνα καὶ μόνον θώρακα . . . . ἀλλὰ καὶ αὐτὸν μᾶς τὸν πῆρε.

—

Προκειμένου περὶ τοῦ κοντσέρτου τῆς Πέμπτης:
— *Ἔλαιξε* καὶ ὁ Δύγερινός.
— Ὁ Ἀνδρέας; Καὶ πόσα ἔχασε;

—

Χαίρομεν πολὺ διὰ τὸν κ. Λεβίδην — καὶ διὰ τὸν κ. Δραγούμην—ὅτι δὲν ἦσαν αὐτοὶ οἱ ζητήσαντες νὰ μεσολαβήσουν παρὰ τῷ κ. Εἰσαγγελεῖ νὰ μὴ γίνῃ ἀπ' εὐθείας ἡ κλῆσις τοῦ κ. Νεγροπόντη.

Ἴσως ὁ ὑφ' ἡμῶν χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως αὐτῆς ἦτο ὀλίγον δριμύς· ἀλλ' ἡ σπουδὴ αὐτὴ τοῦ κ. Λεβίδου τοῦ νὰ τὴν ἀποπλύνῃ ἀφ' ἑκυτοῦ δὲν μᾶς δικαιολογεῖ ὀλίγον;

—

Ἔπειτα διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν, σημαίνει ὅτι τὴν εἴχομεν συνδυάσει καὶ μὲ τὰς διαδόσεις—οὐχὶ μάλιστα τυχαίας—καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν τοῦ κατηγορουμένου ὅπως ἡ δικαιοσύνη ἐνεργήσῃ ὄχι μὴ ἀπ' εὐθείας — ἀλλὰ λίαν πλαγίως— προκειμένου περὶ τῆς ῥυπαρᾶς ὑποθέσεώς του.

—

Νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἁμαρτίαν μας;
Ὅταν ἐλάβομεν φάκελλον τοῦ κ. Λεβίδου ἐνομίζομεν ὅτι ἦτο ἀπάντησις εἰς ὅσα περὶ δημοτικῶν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο.

. . .

—

Ἔχομεν ἐπὶ τριήμερον καιρὸν βελουδένιον, καιρὸν κάλλους mignon, καιρὸν μουσικῆς *μινόρε*, καιρὸν κρέμας, καιρὸν ποιήσεων Σενιὲ ἢ Προυδώμ, καιρὸν Σουλτανίδος Κιρκασίας ὑπὸ *γιασμάκι*, καιρὸν δασογραφίας μεγάλου ζωγράφου, καιρὸν πρώτου φιλήματος μελαγχολικοῦ, καιρὸν αἰσθηματικῆς αὐγῆς, καιρὸν καρδίας νηπίου, καιρὸν ντοὺς μεσημβρινοῦ κατὰ μῆνα Ἰούλιον, καιρὸν ἐωθινῆς δρόσου, καιρὸν γλυκυτάτης σιτοχρόου παρθένου, καιρὸν συμφωνίας Μπετχόβεν, καιρὸν ἀγορεύσεως Οἰκονόμου, καιρόν . . . . ἀλλ' εἶναι ἀτελείωτα.

Τοῦτο μόνον σᾶς λέγομεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγράφησαν διὰ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι εἴμεθα κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸν ἐπικρατοῦντα βροχερὸν καιρόν.

—

Εἰς ἡμᾶς ὅμως ἀρέσει πολὺ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου πρωθυπουργοῦ μας *συλλήψις* καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἂς παρελάσουν μίαν φορὰν καὶ πρὸ ἑνὸς πολιτικοῦ τόσα ἄγρια μουστάκια, τόσοι σιδερωμένοι θώρακες, τόσα βαρύγδουπα βήματα, τόσα τενεκεδένια κράνη καὶ τόσοι στίλβοντες πτερνιστῆρες!

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν στρατὸν, ὅτι δυσηρεστήθη, ὡς ἀναγράφει ἡ *Ἐφημερίς*, ὁ στρατὸς συνίστατι ἀπὸ πολίτας καὶ ὁ ἀρχηγός του συνεπῶς πρέπει νὰ εἶνκι πολίτης.

Τὸν στρατὸν ἂς μάθῃ ἡ συναδέλφος ὅτι δὲν τὸν ἀποτελοῦν οἱ χίλιοι ἢ δισχίλιοι προγυμνασταί του (οἱ ἄλλως λεγόμενοι καὶ ἀξιωματικοί), ἀλλ' οἱ ἐν καιρῷ πολέμου δεκακισμύριοι πολῖται.

—

Ἐν **Καλάμαις** ἱδρύθη κοινωνικὸς Σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ἀδελφότης** σκοπὸν ἔχων τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ. Ὁ Σύλλογος οὗτος θὰ ἐκδίδῃ καὶ ἐφημερίδα. Τὸ καταστατικόν του εἶναι πρακτικώτατον, ἐμπνεόμενον ὑπὸ καθαρᾶς ἀδελφικῆς πνοῆς. Εἴμεθα ὅλῃ ψυχῇ ὑπὲρ τοιούτων σωματείων καὶ στέλλομεν θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τοὺς συλλαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν αὐτὴν καὶ θερμοτέρας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ ἱδρύματος αὐτῶν.

—

Ὁ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Σύλλογος ἀνήγγειλεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου κ. Ν. Πύργον ὅτι ἐκ τῶν ἐνόντων παρέχει αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην συνδρομὴν 150 φρ. χάριν τοιούτου κοινωφελοῦς σκοποῦ. Χαίρομεν ὅτι πρῶτος ὁ Σύλλογος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐζήτησε νὰ ἐνθαῤῥύνῃ τὴν δραστηριότητα τοῦ κ. Πύργου πρὸς ἐμπέδωσιν τοιούτου ἐθνικοῦ ἱδρύματος, ἂν καὶ ἐπεριμέναμεν γενναιοτέραν τὴν συνδρομήν του· ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων θέλει ἔλθει εἰς ἰσχυρὰν ἐπικουρίαν τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου, ὅστις προώρισται ν' ἀποθῇ ἓν τῶν καλλωπισμάτων τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΤΑΛΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΓΑ.

—

Ἔχομεν τὸν ἐλαφρότερον ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐξ ὅλων τῶν δημοσίων Θησαυροφυλάκων τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ κ. Καλλιγᾶς. Τί; Ἠδύνατο νὰ εἶναι μᾶλλον

Ταῦτα καὶ νὰ μᾶς συμπαθῇς, ἀλλὰ τὰ περάσαμε μ' ὅλη τὴν οἰκονομία καὶ μένω ὁ κουμπάρος σου.

Μπιριμπάμπουλας.

Καὶ ἀκόμη ἕνα ποῦ κόντεψε νὰ ξεχάσωμε. Διὰ τὸ καλοριζικο, ποῦ λέει ὁ λόγος, νὰ τὰ χιλιάσῃς ἂν προκιρῆσαι καὶ βαστᾷς ἀπάνω σου, ἄφησε καὶ ἕνα φλουρὶ, ἢ ἂν ὄχι, ἂς ἦναι καὶ ναπολεόνι, νὰ τὸ κρεμάσωμε στὴ σκουφίτσα του γιὰ τὸ ἀμμάτισμα, καὶ νὰ σοῦ ζήσῃ κουμπάρε μου. Καὶ μένω ὁ ἴδιος κουμπάρος σου.

Καὶ τί εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ὅταν ἀνέγνωσεν αὐτά;

— Μπρὲ, τὸν θεομπαίκτη! Αὐτὸς ἐβάλθη νὰ μὲ ξεπαραδιάσῃ. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀδικρισία! Τὸν κακοῦργο, λῃσταρχεῖο μοῦκανε τὸ σπίτι του! Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν γραμματέα —Πήγαινε, εἶπε, δός του αὐτὸ τὸ 28 καὶ πές του γιὰ τὰ ἄλλα ἂς μὲ χρεώσῃ καὶ τοῦ τὰ χρεωστῶ, καὶ ἂν γυρίσω ζωντανὸς σοῦ τὰ πληρώνω τότε μὲ τὸν τόκο.

Τὶ δὲ εἶπεν ὁ κὺρ Μπιριμπάμπουλας λαβὼν τὰς 28 δραχμάς;

— Ἂς ἦνε, δὲν πειράζει, λίγα εἶνε, ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ τινάς.... Πές του τὸν εὐχαριστῶ, καὶ γιὰ τὸ φλουρί.... Α! δεν πειράζει πλέον. Λίγα εἶνε, πές του ὅμως καὶ ἂς μᾶς συμπαθᾷ!

Μετά τινα ὥραν αἱ σάλπιγκες ἐσήμανον συνάθροισιν καὶ δοθέντος τοῦ συνθήματος ἠρξάμεθα ἀναχωροῦντες ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν κατοίκων συγκινήσεως, τοῦ κουμπάρου βοῶντος πρὸς τὸν ἀρχηγόν:

— Μὲ τὸ καλὸ νὰ 'πᾷς καὶ νὰ γυρίσῃς καὶ νὰ δώσῃ ὁ θεὸς ὄχι φλουρὶ, ἀλλὰ ντούμπιαις νὰ φέρῃς στὴν ἀναδεξιμιά σου.

Δι' ἐπιπόνου πορείας ἐφθάσαμεν εἰς Κουκοσέλεσι, ἐκπέμψαντες ἄνδρας τινας εἰς τὰς παραλίας πρὸς ἄγραν λέμβων, ὅπως δι' αὐτῶν διαπερεωθῶμεν εἰς τὴν κατέναντι Εὔβοιαν.

Μετὰ πολλῶν δυσκολιῶν κατωρθώσαμεν νὰ εὕρωμεν δύο ψαράδικες βάρκες, ὧν ἐπιβάντες κατ' ὀλίγος διεπλέομεν τὰ Εὐβοϊκὰ στενά.

Περὶ τὸ μέσον τοῦ πλοῦ συνηντήσαμεν μικρὸν τοῦ Γιαλούσῃ ἀτμόπλοιον πλῆρες ἐθελοντῶν πλεόντων εἰς τὰ Θεσσαλικὰ παράλια.

Ἡ συνάντησις ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης λίαν, ἐπετούσαμεν τοὺς κούκους εἰς τὸν ἀέρα ζητωκραυγάζοντες καὶ πυροβολοῦντες.

— Κατευόδιον παιδιὰ, καὶ καλὴ ἀντάμοσι.
— Ζήτω ἡ ἕνωσις. Σὲ 'φάγαμε Τουρκιά.
— Ἔρχονται καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα;
— Κοπάδια!

Ἀπέβημεν εἰς τὰ Βασιλικὰ, χωρίον κάτωθεν τῆς Χαλκίδος, ὅπου διεμείναμεν ἐπὶ ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἀναμένοντες ἀτμόπλοιον ὅπως μᾶς παραλάβῃ.

Ἐνταῦθα ὁ ἀριθμός μας ἐμειώθη καὶ πάλιν ἐπαισθητῶς, πολλῶν ἀποδράντων, προέβημεν δὲ καὶ εἰς στάσιν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ διὰ τὴν ἀχρείαν γαλέτα ποῦ μᾶς τάΐζεν, ἐξ ἧς οἱ πλεῖστοι προσεβλήθημεν ὑπὸ εἴδους τινος λυσεντερίας.

Ἦτο ἡ γαλέτα ἐκείνη, ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐρρέθη, ὅτι δὲν ἔτρωγον οὔτε οἱ χοῖροι τῆς Μάνης.

Παρῆλθεν ἡ ἑβδομὰς, ὅτε ἐπὶ τέλους κατέπλευσε τὸ διὰ τὴν παραλαβήν μας ἀτμόπλοιον φέρον καὶ δύο ἄλλους καπετανέους μετὰ ἐθελοντῶν.. Τούτου ἐπιβάντες ἀπεπλεύσαμεν.

Τὸ τῆς νυκτὸς σκότος διέλυέ πως τὸ φῶς τῆς πανσελήνου καὶ ὁ καθαρὸς ἀστερισμός.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρὸς καὶ τὸ ψύχος ἦτο ἐπαισθητὸν διὸ καὶ ἠναγκάσθημεν φύρδην μίγδην πάντες νὰ σωριασθῶμεν ὑπὸ τὰς κάππας.

Διαπλεύσαντες τὸν πορθμὸν ἐφθάσαμεν παραλιοδρομοῦντες εἰς τὸ ἀκροατήριον Καντύλι.

Βράχος ἄγριος καὶ ἀπορρῶξ ἀποτόμως κοπτόμενος καὶ καθέτως βυθιζόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, βράχος ἀείποτε ὑπὸ νεφελῶν πυκνῶν στεφόμενος μέλας, κατάξηρος, ὑπὸ φαράγγων διασχιζόμενος, ἰδοὺ τὸ εὐδοϊκὸν διαβόητον Κανδύλι, ἐξ οὗ ὁ ἄνεμος διαρκῶς πνέει μετὰ σφοδρότητος φοβερᾶς.

Τὸ ἀτμόπλοιον καί τοι ἔπλεε μέτρα τινα μόλις ἀπέχον τῶν ἀκρωρειῶν, ἔνθα τὸ τοῦ ἀνέμου πνεῦμα ἠπιώτερον καταῤῥεῖ, οὐδὲν ἧττον μετὰ τριγμοῦ προσέκλινε τὸν ἑτέραν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ σχεδὸν μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα εἰσεπήδουν ἐν τῷ καταστρώματι, θλώμενα ἐπὶ τοῦ σκάφους. Ὁ κατεπίπτων ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν βράχων ὁρμητικὸς βορρᾶς, ἐσύριζε πενθίμως ἐπὶ τῶν ἱστῶν καὶ σχοινίων τοῦ πλοίου. Πέραν ἐν τῷ πελάγει ἡ θάλασσα ἐμαίνετο ἐπαφρίζουσα, τυφῶνες δὲ εἰς ὕψος οὐ μικρὸν ἐξεγειρόμενοι, στῆλαι ὑδάτων στριφοδύνως ἀνερχόμεναι τῆς ἐπιφανείας, διερρήγνυντο αἴφνης, πληροῦσαι τὸν αἰθέρα ὑπὸ θαλασσίων ἀτμῶν. Ἐπὶ τῷ τρομερῷ θεάματι τῆς μαινομένης θαλάσσης, γοεραὶ φωναὶ ἐξηγέρθησαν ὑπὸ τοῦ πληρώματος.

— Καπετάνιε νὰ γυρίσῃς πίσω τὸ καράβι, θὰ μᾶς πάρῃς ὅλους στὸ λαιμό σου ἄδικα.

— Θὰ μᾶς σκυλοπνίξῃς ὅλους, πλοίαρχε.

Εἰς τὰς γενικὰς φωνὰς ὁ πλοίαρχος ἀπήντα:

— Ἡσυχία παλληκάρια, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ περάσῃ. Μὴ φοβᾶσθε. Σεῖς πᾶτε στὸν πόλεμο καὶ φοβᾶσθε τὴ θάλασσα;

— Μωρὲ τὶ πόλεμο μᾶς ψάλλεις; πόλεμος εἶνε ὧδὴ ἢ πνίξιμο; Καὶ νὰ ἤμαστε τουλάχιστον σὲ χαμηλὴ ἀκρογιαλιὰ, στὸ διάολο, κάπου μποροῦσε κανεὶς νὰ 'βγῇ, ἀμ ἐδώ, σὲ τούτους τοὺς θεοβράχους, ποῦ νὰ πιαστῇς καὶ ποῦ νὰ 'βγῇς; Καὶ ἂν σωθῇς, θὰ σὲ φᾶν ζωντανὸν τὰ τσακάλια καὶ οἱ σκύλοι.

Ἐν συνεχείᾳ διαμαρτυρήσεων καὶ ἀπελπίδων φωνῶν παρῆλθομεν τὸ ἀκρωτήριον καὶ ἠνοίχθημεν ἐν ἠρέμῳ

ἐπιφυλλιδογράφος τοῦ **Μὴ Χάνεσαι,** ἄλλος Παληάνθρωπος, φερ' εἰπεῖν, εὐρυέστερος μάλιστα τοῦ Παληανθρώπου μας, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ εἶναι ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἡ ἐλαφρά του ὄμως φύσις δὲν τὸν ἐμποδίζει διόλου νὰ εἶναι ὁ ἐπιβαρυντικώτερος ὅλων ὡς ἐπιβολεὺς φόρων.

Τί μακαρὸς ὁ λόγος—πρόγραμμά του, ὅταν ὑπέβαλεν τὸν προϋπολογισμόν! Καὶ τί σκληροὶ οἱ φόροι του!

* *

Εἴκοσι ἑκατομμύρια δραχμῶν νέων δάνειον παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, διὰ νὰ μὴ μένουν ἀργὰ τὰ τραπεζικὰ χαρτονομίσματα αὐτῆς. Εὑρίσκετε ἀνακολουθίαν τινὰ μεταξὺ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἐκείνου τὸν ὁποῖον βλέπετε *περπερίζοντα* ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν; Ἐὰν βλέπετε, παρακαλέσατε τὸν κ. Καλλιγᾶν νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσῃ. Σᾶς λέγουν ὅτι δανείζονται διὰ τὴν ὁδοποιίαν! Ἡ ὁδοποιία εἶναι φενάκη. Ἡ οὐσία εἶναι ὁ παρᾶς τοῦ πτωχοῦ.

* *

Τὰ ἀθῶα ἀροτριῶντα κτήνη πόσον ἦσαν εὔπιστα εἰς τὴν τραπεζικὴν τοῦ 1880 πολιτικήν! Ἀπὸ 15 δραχμῶν φόρου, τὸν ὁποῖον τοῖς ἐπέβαλον τότε, πρόκειται ἤδη νὰ τοῖς ἐπιβάλλουν 25!

* *

Καὶ σεῖς ποιμένες δὲν ἀρκεῖ ὅσα πληρώνετε μέχρι τοῦδε, πρέπει νὰ πληρώσητε ἀκόμη *ὀκτακοσίας χιλιάδας δραχμῶν*, διὰ νὰ ἦσθε τὴν νύκτα ἀϋπνώτεροι. Σεῖς εἶσθε μαθημένοι μὲ ὀλίγα, ἐνῷ οἱ ἐν Ἀθήναις φαγάδες εἶναι συνειθισμένοι μὲ πολλά. Ποῖος σᾶς πταίει διὰ τοῦτο;

* *

Καὶ διὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν οἱ κρεωφάγοι ὑποστηρικταὶ τῆς τραπεζικῆς πολιτικῆς, ὁ ὑπουργὸς σπεύδει νὰ διατυμπανίσῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν θαυμασίαν λογικήν, ὅτι «δὲν φέρουσι καμμίαν αὔξησιν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ κρέατος κατ' ὀλίγον· κατὰ τί θὰ ἦναι ἀκριβώτερον τὸ κρέας;» . . . Ἀ! ἤτίποτε, τίποτε, τραβᾶτε ἐμπρός· *περὶ κρέατος ὁ ἀγών.*

* *

Ἐν τούτοις συντρέχει καὶ ἡ καλὴ τύχη. Τίς ἐπερίμενε πεντακόσιαις χιλιάδες δραχμῶν ἀπὸ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ; Δὲν τὰ ἔφαγον οἱ γύπες εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν διὰ νὰ τὰ καταβροχθίσουν οἱ Καλλιγάδες εἰς τὰ ταμεῖα τῶν τραπεζῶν! «Ἐκ τῶν ἐκποιηθησομένων κτηνῶν τοῦ στρατοῦ, λέγει ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, θέλομεν εἰσπράξει πεντακοσίας χιλιάδας καὶ ἐκ τῶν κληρωτῶν ἑξακοσίας χιλιάδας». Ἀνθρώπους καὶ κτήνη σῶσον, Κύριε.

* *

Ἑτοιμάσου πολυπαθὴς ταξις τῶν καταναλωτῶν νὰ περιορίσῃς ἀκόμη περισσότερον τὰ πενιχρὰ ἐφόδια τῆς ζωῆς σου. Δύο νέα ἑκατομμύρια δραχμῶν ζητοῦν ἀπὸ τοὺς τελωνιακοὺς δασμοὺς τῆς εἰσαγωγῆς. Πρέπει νὰ τὰ πληρώσῃς, διότι τὸ ὑπουργεῖον προτείνει, ἡ Βουλὴ ἐγκρίνει καὶ ὁ Τελώνης ἀπαιτεῖ. Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια εἶναι «τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἡ τιμὴ τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν» ὄχι τοῦ κεραμέως, «καθ' ἃ συνέταξε Κύριος,» ἀλλὰ εἰς τὴν σύμβασιν τοῦ ἑτοιμαζομένου νέου δανείου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, καθ' ἃ συνέταξαν οἱ ἐκμεταλλευταὶ αὐτῆς!

* *

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι διὰ νὰ πολεμηθῇ αὐτὸ τὸ ὀλέθριον διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ σύστημα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐν τῇ Βουλῇ ὁ πρώην Βουλευτὴς Καλαβρύτων κ. **Ἀριστείδης Οἰκονόμος,** ὅστις πέρυσιν ἔκαμε τὸν κ. Καλλιγᾶν νὰ φοβηθῇ μήπως αἱ μηχανορραφίαι τῶν τραπεζικῶν τεθοῦν ὑπὸ ἀνάκρισιν;

Οἱ Καλαβρυτινοὶ πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι οὐχὶ μόνον πρὸς τιμὴν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος των, ἀλλὰ καὶ χάριν ἐθνικῆς ἀνάγκης δέον ν' ἀποστείλωσι Βουλευτὴν εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν τῆς 2 Μαΐου τὸν κ. Ἀριστείδην Οἰκονόμου ὅστις τὴν φορὰν αὐτὴν—ἂς εἶναι βέβαιοι οἱ Καλαβρυτινοί—δὲν θὰ μείνῃ μόνος ἐν τῇ ἐκτυλίξει καὶ τῇ ὑπερασπίσει τοῦ ἀναμορφωτικοῦ του προγράμματος.

ΒΑΓΙΑ.

Ἀφῆστε τὰ πολιτικά, ἀφήσετε τὰ νέα,
καὶ τὸν Τρικούπη νὰ κρατῇ μονάχος του τὰ τρία,
καὶ 'στὰ Ἱεροσόλυμα ἂς πᾶμε μιὰ παρέα,
νὰ 'δοῦμε καὶ τί γίνεται 'στὴν πόλι τὴν ἁγία.
Μὲ λόγια καὶ γραψίματα σαπίσαμε 'δῶ πέρα,
ἂς πᾶμε τώρα κ' ὡς ἐκεῖ νὰ πάρουμε ἀέρα.

—

Γιατί οἱ δρόμοι 'βρίσκονται μὲ λούλουδα στρωμένοι;
γιατί ὁ κάθε μαχαλᾶς σηκώθη 'στὸ ποδάρι;
τί τρέχουν οἱ τσιρούτηδες μὲ βάγια στολισμένοι;
γιατὶ θὲ νἄμπῃ ὁ Χριστὸς καβάλα σὲ πουλάρι.
Τρεῖς 'μέρες τὸν προσμένουνε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
κ' ὁ κύριός θεάνθρωπος δὲν πρόβαλλε ἀκόμα.

—

Μὰ νά! ἀκούω νὰ βροντᾷ βαρὺ τοῦ Κρούπ κανόνι!
νὰ! νά! προβαίνει ὁ Χριστὸς καβάλα σὲ πουλάρι,
ἡ ἀτμοσφαῖρα 'θόλωσε ἀπὸ καπνὸ καὶ σκόνη,
ἀφρίζουνε τὰ ἄλογα, κλωτσοῦνε οἱ γαϊδάροι.
Καὶ μὲς 'στὴν τόση ταραχὴ καὶ τὴν ἀναμπουμποῦλα
τὸ τσόκαρό της ἔχασε κομψὴ Ἑβραιοποῦλα.

—

Ἀρχίζει τὴν προσφώνησι ὁ κύριος Ραββῖνος:
«Ὡς εὖ παρέστης κὺρ Χριστὲ» τοῦ λέει ταπεινά...
μὲ θεϊκὸ χαμόγελο τὸν χαιρετᾷ ἐκεῖνος,
κ' ὅλος ὁ κόσμος γύρω του φωνάζει «Ὡσανά»!

Μὰ ἔξαφνα ἀγρίεψε τοῦ Ἰησοῦ ὁ πῶλος,
καθὼς τοῦ Σούτσου ὁ καρᾶς σὰν πάρθηκε ὁ Βῶλος.

—

Ἀγρίεψε καὶ μιὰ κλωτσιὰ εἰς τὸν Ραββῖνο δίνει,
τοῦ φεύγει ἡ κονκάρδα του καὶ μὲ τὰ μοῦτρα πέφτει,
τὸν ἐλυπήθη κ' ὁ Χριστὸς 'στὴ θέσι του ἐκείνη,
μὰ τὸ πουλάρι ἔτρεχε ποῦ λές καὶ εἶχε νέφτι.
Ὅλοι ἐφώναζαν «Χριστὲ, τὴν οἰκουμένη σῶσε,»
καὶ ἔσπρωχναν κ' ἐσπρώχνοντο, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

—

Μὰ ἕνας χρυσοκόνθαρος, Ζακχαῖος τὄνομά του,
μὲ τὸν κοντὸ τὸν Ρούκη μας 'στὸ μπόϊ ἕνα ταῖρι,
μέσα 'στὸν κόσμο ἔχασε ὁ δόλιος τὰ νερά του,
καὶ δὲν 'μποροῦσε τὸ Χριστὸ νὰ 'δῇ ἀπὸ τ' ἀσκέρι.
Λοιπὸν κ' αὐτὸς σὲ μιὰ μουριὰ ἀνέβηκε σὰν γάτα,
νὰ 'δῇ καλὰ καὶ τὸν Χριστὸ καὶ ὅλη τὴν παράτα.

—

Σὰν εἶδε τότε ὁ Χριστὸς τὸν ζῆλό του τὸν τόσο,
«Ζακχαῖε, τοῦ ἐφώνεξε, γι' αὐτή σου τὴν ἀγάπη,
σὲ σένα κ' ἐγὼ σήμερα θὰ ἔλθω νὰ τὸ στρώσω,
καὶ βγάλε ὅ,τι διαλεκτὸ φυλᾷς μὲς 'στὸ ντουλάπι.»
Τὸ κοπλιμέντο τοῦ Χριστοῦ τὸν κατενθουσιάζει,
κ' ἀμέσως ὁμογενικὸ τραπέζι ἑτοιμάζει.

—

Λοιπὸν ἐπῆγε ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παρέα ὅλη,
καὶ τοῦ Ζακχαίου κόντεψε *ταμπλᾶς* νὰ τοῦ κατέβῃ,
δὲν εἴξερε πῶς θἄλθουνε μαζί κ' οἱ Ἀποστόλοι,
καὶ βλαστημοῦσε τὴ στιγμὴ ποῦ 'στὴ μουριὰ ἀνέβη.
Εἶχε καὶ δοῦλα ὤμορφη ὁ κύριος Ζακχαῖος,
καὶ 'στὰ κρυφὰ τῆς βίχτηκε ὁ ἕνας Ζεβεδαῖος.

—

Ἀφοῦ ἐφάγανε καλὰ 'στοῦ φίλου τὴν καμποῦρα,
ἀφοῦ προπόσεις ἔκαμαν καὶ τόσα κοπλιμέντα,
ἦλθαν καφφέδες Τούρκικοι καὶ τῆς Ἀβάνας ποῦρα,
καὶ ἄρχισαν γιὰ τοὺς Ῥωμηοὺς πολιτικὴ κουβέντα.
Γιὰ ἕνα μόνο σταματᾷ ὁ νοῦς μου καὶ θολόνει,
πῶς δημοκράτης ἔφαγε σ' ὁμογενοῦς σκλόνι!

Souris.

θαλάσσῃ.

Κάτω, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τοῦ πλοιάρχου θαλάμῳ οἱ τρεῖς καπετανέοι ἤριζον διαφωνοῦντες περὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποβιβάσεως.

Ὁ εἷς τούτων ἐζήτει ν' ἀποβιβασθῶμεν εἰς τὴν Σκόπελον, ὅπου ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν διέτρεχε κίνδυνον μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀτμοπλοίου, δι' οὗ, ὡς ἔοικε, διενοεῖτο ν' ἀναπλεύσῃ τοὐμπαλιν ἐν παραλίᾳ Ἀττικῇ. Καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ του ἔφερε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνστάσεις, ἐπιχειρήματα εὔγλωττα καὶ ἡρωϊσμοῦ πλήρη.

Ὁ ἀρχηγός μας, ἐπίσης καὶ οὗτος διεφώνει πρὸς τοὺς δύο, ἀπαιτῶν ὅπως ἡ ἀπόβασις γίνῃ εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀλμυροῦ, καὶ πλησίον τῶν παλαιῶν ὁρίων, ἰσχυρίζετο μάλιστα ὅτι εἶχε παρασκευάσει καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐκπολιορκήσεως τοῦ παρὰ τὴν παραλίαν σεσαθρωμένου τελωνείου, ὅπερ ἐχρησίμευε καὶ χρησιμεύει οὐ μόνον ὡς τελωνιακὸς σταθμός, ἀλλὰ καὶ ὡς χάνι καὶ ὡς στρατών.

Κατὰ τὰς στρατηγικάς του μελέτας καὶ σχεδιογράμματα ἡ τῆς παράγκας ταύτης τοῦ ἐπινείου τοῦ Ἀλμυροῦ ἐκπόρθησις ἦτο εὐχερής, καὶ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπιθέσεως, καὶ διότι εὔκολον ἦτο ἡ στρατιὰ ἡμῶν νὰ καταπονήσῃ τοὺς δύο ἢ τρεῖς ἐκεῖ τούρκους τελωνοφύλακας. Πρὸς τούτοις ἁλισκομένης τῆς παράγκας ἠδυνάμεθα ὀχυρούμενοι ἐν αὐτῇ νὰ ἐξορμῶμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς ἐκ φρουρίου ἐὰν ἐτόλμουν νὰ μᾶς προσβάλωσιν, ἀλλὰ ἰδίως ὡς βάσιν κυριωδεστέραν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του εἶχεν, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ ὅρια, ἔνθα καὶ παράλιος σταθμὸς στρατιωτικὸς, ὀλίγον ἀπέχοντα ἐκεῖθεν, ἠδύναντο ἐν κινδύνῳ ἐσχάτῳ, νὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν ὡς καταφύγιον.

Ὁ τρίτος ἀρειμανιώτερος τῶν δύο πρώτων, ἐπέμενε ν' ἀποβῶμεν εἰς τὰ παράλια τοῦ Πηλίου ὅπου ἡ ἐπανάστασις ἤκμαζε.

Καὶ ἡ γνώμη τούτου ὑπερίσχυσε πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τοῦ ἑτέρου ὁπλαρχηγοῦ, ὅστις, ὡς ἔλεγεν, δὲν ἠδύνατο νὰ χωνέψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ἀνοησίαν, τοῦ νὰ πᾶμε μέσ' τῆς καρδιᾶς τοῦ πολέμου διὰ μιᾶς, χωρὶς νὰ λάβωμεν προηγουμένως ἐν ἀψιμαχίᾳ τινὶ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός.

Τὸ ἀτμόπλοιον, ἡμέρας γενομένης, ἠναγκάσθη νὰ προσορμισθῇ εἰς Σκόπελον, ἐξ ἧς ἀπῆρε τὴν νύκτα ἐσβεσμένους ἔχον τοὺς φανοὺς καὶ κεκλεισμένας τὰς ὑελοθυρίδας, ὅπως μὴ ὑπὸ τῶν περιπολούντων τουρκικῶν πλοίων ὁρατοὶ καταστῶμεν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον προσεγγίσαν τὰ τοῦ Πηλίου παράλια ἔστη ἐπὶ ἀτμοῦ καὶ ἤρξατο ἐν θορύβῳ μεγάλῳ καὶ ταραχῇ ἡ ἀποβίβασις.

Οἱ ἄνδρες εἰσεπήδων εἰς τὰς λέμβους μετὰ παλμῶν καὶ φόβου τινος ἀκαταλήπτου, οἱ δὲ πρῶτοι ἀποβάντες συνεσπειρώθησαν παρὰ τὰ χαμόκλαδα κουκουλωμένοι μὲ τὰς κάππας καὶ τὰ ὅπλα χαμαί.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ.

Τὰ ἀποβιβαζόμενα πολεμοφόδια καὶ ὅπλα ἐρρίπτοντο σωρηδὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὅπου ἐγκαταλειφθέντα καθ' ὅλην τὴν νύκτα κατέστησαν διάβροχα, οὐκ ὀλίγα δὲ ἐκ τῶν κιβωτίων ἐν τῇ ἀποβιβάσει κατέπεσον εἰς τὴν θάλασσαν.

—

Κεφάλαιον τέταρτον.

Περιεχόμενα περιεχομένων.

Μέγα στρατιωτικὸν συμβούλιον περὶ τοῦ ποῦ εὑρισκόμεθα καὶ χασίματος δρόμου.—Τί ἔπαθε ἕνας ὁπλαρχηγὸς εἰς τὸ ψευδὲς ἄκουσμα: **Ἔρχονται οἱ Τοῦρκοι.** *—Μάχη φοβερὰ καὶ κρατερὰ χωρὶς νὰ ῥίξωμε τουφέκι. —Τροπὴ τῶν ἐχθρῶν εἰς φυγὴν φευγόντων ἡμῶν.—Εἷς τραγικὸς φόνος μιᾶς γαϊδάρας ὑποληφθείσης ἀντὶ τοῦ διαβοήτου Ἀμοὺς ἀγᾶ.—Ἐμφύλιος πόλεμος περὶ μιᾶς κατσίκας. — Περὶ κλεφτοτσετσεράδων καὶ δὲν συμμαζεύοντο.—Πῶς τρώγουν τὰς πέτρας οἱ διψῶντες αἵματος. —Ἐπιστροφὴ εἰς Ἀθήνας, νοσταλγίας ἕνεκα καὶ γράψιμον ἐκτάκτου παραρτήματος.—Λιθοβολισμός.— Ἡρωϊκὴ ἔξοδος τοῦ στρατοῦ, προάγγελος τῆς «Καταλήψεως.— Μάχη αἱματηρὰ Δομοκοῦ.—Ἔφοδος καὶ ἐκπόρθησις αὐτοῦ.—Σκοτωμὸς χιλιάδων, χωρὶς νὰ σκοτωθῇ κανείς.— Πολιορκία Λαρίσσης τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εὑρισκομένου ἐν Λαμίᾳ—Σφαγὴ γυναικοπαίδων ὑπὸ τῶν τούρκων* **αἱματηρὰ** *καὶ σφαγὴ τοιαύτη ὑπὸ τῶν ἐλευθερωτῶν ἑλλήνων πραγματική.—Ἐνταῦθα ἀναφαίνεται καὶ ἡ σκιὰ τῆς «Τουρκοπούλας».— Συγκίνησις!— Νέα κάππα!— 112.—Ἐκστρατεία εἰς Ἤπειρον.— Ἡ κυραῖς Ζακυθιναῖς.—Φοβερὸν τραῦμα ἐν Ζακύνθῳ.—Ἐπιστροφὴ τοῦ νέου Ξενοφῶντος ξεπαγιασμένου.—Ἡ Τουρκοποῦλα στὸν ὕπνον μου.—Κλεψομουλιά.—Ποίημα ἡρωϊκὸν ἐξ ἐμπνεύσεως πείνης.—Μεσολόγγιον καὶ φάγωμα ψαριῶν ὠμῶν.—Τάγμα Ἰχθυοφάγων. —Ὁ μέχρι χ..... ἡρωϊσμός μου.—Αἰχμαλωσία ἕνεκα τῆς ἐκ φόβου παλληκαριᾶς μου. —Γιάννενα.—Φυλακή.*

Ἡ Τουρκοποῦλα μου.

Καὶ ὅλα αὐτά, ὡς μανιφέστο διὰ τὰ προσεχῆ φύλλα πλὴν τῶν τραγικῶν μελλόντων. Εἶνε βλέπετε ταῦτα περιεχόμενα κεφαλαίου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ).

—

Ἀξιότιμε κύριε Εἰσαγγελεῦ,

Ἐν τῇ ἀγορεύσει ὑμῶν κατὰ τὴν δίκην τῶν κκ. Νεγρεπόντη καὶ Χαλικιοπούλου, δημοσιευθείσῃ μετὰ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ἔν τινι τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων, εἴπατε, ὅτι δὲν ἐταράχθητε, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἔπεμψεν ἕνα τῶν συνηγόρων αὐτοῦ (*οὐχὶ τῶν παρόντων*) νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς ἵνα ἡ μήνυσις μὴ γείνῃ δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως.

Παραλείπω, ὅτι ἡ παράκλησις αὕτη δὲν εἶναι *ἀχρεία*, ὡς οὐχὶ ὀρθῶς ὑπεσημείωσαν οἱ δημοσιεύσαντες τὴν ἀγόρευσιν ὑμῶν, καθόσον ὁ κατηγορούμενος, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ ἀδικήματος περιπλόκου, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ καὶ ἐνέργειαν ἀνακρίσεως, ὅπως μὴ εἰσαχθῇ δι' ἀμέσου κλήσεως ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον. Μάλιστα, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, καὶ συζητεῖται μεταξὺ τῶν συγγραφέων, ἂν ἐπιτρέπηται ἡ δι' ἀπευθείας κλήσεως εἰσαγωγὴ τῶν πλημμελημάτων εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ὁ κ. Δραγούμης καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐκ τῶν *μὴ παρόντων* συνηγόρων τῶν κκ. Νεγρεπόντη καὶ Χαλικιοπούλου, ἐγράφη δὲ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐφημερίδι, ὅτι εἰς ἐξ ἡμῶν προέβη εἰς τὴν ἀνωτέρω παράκλησιν, παρακαλῶ ὑμᾶς, Κύριε Εἰσαγγελεῦ, τὸν τεταγμένον πρὸς περιστολὴν τοῦ ἀδίκου, νὰ μοὶ ἀπαντήσητε, ἂν ποτε ὡμίλησα ὑμῖν περὶ τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως.

Διατελῶ δὲ μετὰ πλείστης ὑπολήψεως,

Ἀθήνησι, τῇ 19 Μαρτίου 1882.

Ὑμέτερος

Ν. Δ. Λεβίδης.

Ἀξιότιμε κύριε Λεβίδη,

Προθύμως ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν βεβαιῶ ὅτι ὑμεῖς οὐδέποτε, οὔτε ὁ κ. Δραγούμης, μοὶ ἐποιήσατε λόγον οἱονδήποτε περὶ τῆς ὑποθέσεως Νεγρεπόντη κλπ. μέχρι τῆς προχθὲς μάλιστα ἠγνόουν, ἐὰν καὶ πρὸς ὑμᾶς ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ τῶν κατηγορουμένων ὑπεράσπισις. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ δικαίωμα τῆς δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως εἰσαγωγῆς, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 160 καὶ 161 τῆς Ποινικῆς δικονομίας φρονῶ, ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀφοῦ ἐνηργήθη παρ' ἐμοῦ προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις καθίσταται τοῦτο ἀναμφισβήτητον. Ἀλλ' ὁ κ. Νεγρεπόντης δι' ἄλλου δικηγόρου, τὸ πρῶτον τότε γενομένου μοι γνωστοῦ προσωπικῶς, (καὶ μὴ ὀνομασθέντος οὐδαμῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ) πρὶν ἔτι ἐπιδοθῇ τὸ κλητήριον θέσπισμα ἔκρινε πρέπον, νὰ μοὶ ὑποδείξῃ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τῶν δικαιωμάτων μου, ἐπείσθη δὲ πιστεύω, ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς μου, ὅτι πάνυ δυσχερῆ ἀνεδέχθη ἐντολὴν ὁ κ. συνήγορος αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὰς προσαγορεύσεις μου, μετὰ ἄκρας ὑπολήψεώς μου.

Ἀθήνας τῇ 19 Μαρτίου 1882.

Ὅλως πρόθυμος

Σπυρ. Χρ. Δουκάκης.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

—

Ὅταν μία σχολὴ ὁλόκληρος ἐκφράζηται ὑπὲρ ἑνὸς διδάσκοντος, τὸ ὑπουργεῖον ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν κοινὴν αὐτὴν γνώμην, διότι ὁμόθυμος κοινὴ γνώμη δυστυχῶς τόσον δυσκόλως σχηματίζεται εἰς τὰ πανεπιστημιακά μας, ὥστε ὅταν ἀναφαίνεται τοιαύτη, δέον νὰ ἐπικρατῇ.

Ἡ ὑπὲρ τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς Ἀνατομίας κ. **Λουκᾶ Παπᾶ Ἰωάννου** ἐκδήλωσις τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς δὲν εἶναι χθεσινή, ὅτε ὑπερτριακόσιοι φοιτηταὶ παρεκάλεσαν τοὺς συντάκτας ἐφημερίδων τινων νὰ πιστεύσουν ὅτι πράγματι ἡ ἀναφορά των φέρει 400 ὑπογραφάς.

Ὁ κ. Παπᾶ Ἰωάννου εἶναι ὁ μόνος ἴσως ὑφηγητὴς ὁ ἔχων τόσον ἀκροατήριον. Μόλις ὁ κ. Ζωχιὸς ὅτε παρέδιδε τὰ περὶ Δαρβινισμοῦ μαθήματα, εἶχεν ἀξιωθῇ τοσούτων ἀκροατῶν.

Ἄλλως τε δὲ δὲν εἶναι ἐκ τῶν λογίων νέων—τῆς γνωστῆς τάξεως τῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ὡς τὸ πολὺ ἀξίας ὑφηγητῶν.

Ἐπὶ δεκαετίαν διδάσκει σχεδὸν ὡς καθηγητής, μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα τῷ παρενέβαλεν ἡ ὑποδεεστέρα αὐτοῦ θέσις. Καὶ μεθ' ὅλην τὴν σπάνιν πτωμάτων, εἰς τὴν κλασικὴν γῆν τῶν πτωμάτων.

Ὁ κ. Παπαϊωάννου ἔκαμε λαμπρὰς σπουδὰς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ καὶ ἡ ἐπιστημονικότης τῶν παραδόσεών του κατέθελξε μέχρι φανατισμοῦ τὴν ἀκαδημαϊκὴν νεολαίαν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ δίκαιον νὰ προστεθῇ καὶ δευτέρα ἕδρα ἀνατομίας, καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς πιστεύομεν ὅτι θέλει ἐνδώσει εἰς τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν τῶν κυρίων φοιτητῶν, προνοῶν περὶ ἐπιῤῥώσεως τῆς τόσῳ ἀσθενοῦς ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Δαμιανὸν, οἱ κύριοι φοιτηταὶ διατηροῦσι ἀπαραμείωτον τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν, οὐδὲ λησμονοῦσι τὴν τριακονταετῆ διδασκαλίαν του.

Ἀλλὰ βαίνομεν πρὸς πρόοδον καὶ ἡ ἀνατομία εἶναι κλάδος τῆς ἰατρικῆς, ὅστις *σηκόνει* καὶ δύο καὶ τρεῖς καθηγητικὰς ἕδρας.

Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τὰς ἐπιστήμας τοὐλάχιστον τὰς ἁπτομένας τῆς ζωῆς ἡμῶν δέον νὰ περιποιώμεθα ὅση δύναμις· καὶ ὅτι εἶναι καιρὸς ἐκ τῆς Ἰατρικῆς σχολῆς νὰ ἐξέρχωνται Ἰατροὶ καὶ οὐχὶ μαθητευόμενοι.

Διὰ τοῦ εἰς καθηγητὴν προβιβασμοῦ τοῦ κ. Παπαϊωάννου δὲν λύεται τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ δὲν μένει προβληματώδης ἡ διδασκαλία ἑνὸς τῶν σπουδαιοτέρων κλάδων τῆς Ἰατρικῆς.

Αὐτὰ εἴχομεν νὰ ἐπῶμε.

(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.